

Herkomst: IRAAKS

Magistraat: dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dhr. S. BODART, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter, dhr. M. WILMOTTE, kamervoorzitter, mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. B. LOUIS, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. P. HARMEL, rechter in vreemdelingenzaken, dhr. C. ANTOINE, rechter in vreemdelingenzaken,

nr. 45 397 van 24 juni 2010 in de zaak RvV X / AV	
In zake:	X
	Gekozen woonplaats X
	tegen:
	de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het tussenarrest nr. 34 128 van 13 november 2009 waarbij de debatten worden heropend en de behandeling van het beroep voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld.

Gezien het met toepassing van artikel 57/23*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgebracht advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen van 3 februari 2010.

Gezien het tussenarrest nr. 43 057 van 10 mei 2010 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt vastgesteld op 31 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaten V. VANWYCK en J. DE LIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit en bent afkomstig uit Baquba, gelegen in Centraal-Irak. In oktober 1994 vluchtte uw familie naar Jordanië. Datzelfde jaar vroeg uw familie asiel aan bij de vertegenwoordiging van "UNHCR" in Jordanië. De asielaanvraag van uw familie bleef echter gedurende jaren onbeslist. De hierop volgende jaren bekwam uw familie verblijfsdocumenten voor Jordanië die om de zes maanden hernieuwd dienden te worden door UNHCR. Vanwege illegaal verblijf in het land werd uw broer Mustafa in 2006 door de politie opgepakt. Na een detentieperiode van tien dagen werd hij uit Jordanië uitgewezen en reisde vervolgens via Syrië naar Libanon, waar hij tot op heden bij een tante verblijft. In 2007 wou u huwen met een Jordaanse dame maar vernam dat zulks onmogelijk was omdat u niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikte. In juli 2008 werd u in Amman aangehouden wegens zwartwerk. U werd gedurende twee nachten in het politiekantoor van Wahhad vastgehouden. Vervolgens werd u naar het politiekantoor van Al Abdali overgebracht. Net zoals in het politiekantoor van Wahhad werd u er door politieagenten beledigd en geslagen. Drie dagen later werd u naar het bureau van de "mukhbarat" overgebracht. U werd er gedurende drie dagen vastgehouden en werd gedurende deze periode ernstig mishandeld. Vervolgens werd u gedurende twee dagen vastgehouden in het politiekantoor van Al Abdali en werd nabij de Irakese grens afgezet. U trok vervolgens via Syrië naar Libanon en verbleef er een viertal maanden bij een tante. Vervolgens reisde u via Damascus naar Frankrijk. U reisde naar België en vroeg hier op 7 januari 2009 asiel aan. Inmiddels vernam u dat de asielaanvraag van uw familie in Jordanië in 2009 negatief beslist werd door "UNHCR".

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de verklaringen die u tijdens het verloop van de asielprocedure aflegde niet consistent zijn. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw broer Mustafa in 2006 gedurende twintig dagen vastgehouden werd en vervolgens uitgewezen werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2009, p. 6). Tijdens het volgende gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat uw broer gedurende acht à tien dagen vastgehouden werd voor zijn uitwijzing (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.4). Tijdens het gehoor werd u gewezen op deze discrepantie in uw verklaringen. Hierop verklaarde u dat u niet denkt dat u zulks zei tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.4). Vermits uw verklaringen hieromtrent duidelijk en ondubbelzinnig waren tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kan deze uitleg niet als afdoende weerhouden worden. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen –temeer daar u ondanks het feit dat uw broer tijdens deze detentieperiode door een advocaat bijgestaan werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.4) geen begin van bewijs voorlegt van zijn aanhouding en de hierop volgende uitwijzing uit Jordanië. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in juli 2008 aangehouden werd. U gaf aan dat u na deze arrestatie naar het politiebureau van Wahhad overgebracht werd. U gaf te kennen dat u één à twee uur later naar het politiebureau Al Abdali overgebracht werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2009, p.7). Tijdens een volgend gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u na deze arrestatie gedurende twee nachten vastgehouden werd in het politiebureau van Wahhad (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet denkt dat u zulks zei tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.7). Vermits uw verklaringen hieromtrent duidelijk en ondubbelzinnig waren tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kan deze uitleg niet als afdoende weerhouden worden. Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u bij uw vrijlating per bus naar de Irakese grens gevoerd werd. U gaf aan dat deze rit vijf à zes uur duurde en stelde dat u tijdens deze rit niet gehandboeid was (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2009, p.8). Tijdens een volgend gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u gedurende deze rit wel degelijk gehandboeid was (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.7). Gewezen op deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zulks mogelijk vergat (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.7). Deze uitleg kan echter niet als afdoende weerhouden worden. Deze vaststellingen roepen fundamentele twijfel op over uw bewering dat u in

Jordanië gearresteerd en vervolgens uitgewezen werd –temeer daar u in de vragenlijst die u op 21 januari 2009 invulde ontkennend antwoordde op de vraag of u ooit gearresteerd werd. U met deze discrepantie geconfronteerd verklaarde niet de gelegenheid te hebben gehad alles te vertellen en u daarenboven niet durfde te vermelden dat u uit Jordanië uitgewezen werd uit angst te worden beschouwd als ‘een gevaarlijk individu’ (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2009, p.3). Uw uitleg is onafdoende daar dit een essentieel gegeven is in uw asielaanvraag en er van uit kan worden gegaan dat u zulks onmiddellijk zou vermelden. Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs voorlegt van uw bewering dat de asielaanvraag van uw familie in 2009 afgewezen werd door de UNHCR-afdeling in Jordanië. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag. Uw bewering dat uw moeder enkel mondeling geïnformeerd werd dat de asielaanvraag van jullie familie geweigerd werd (zie gehoorverslag CGVS, 30 juli 2009, p.2), wijzigt deze vaststelling niet. Het is immers niet aannemelijk dat UNHCR op dergelijke wijze te werk gaat.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze en tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u in Jordanië aangehouden en uitgewezen werd. Evenmin slaagt u erin om aan te tonen dat uw asielaanvraag in Jordanië door UNHCR geweigerd werd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u niet langer veilig in Jordanië kan verblijven. Vermits u gedurende meer dan veertien jaar in Jordanië verbleef en niet weet aan te tonen dat u er vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert dient bijgevolg te worden vastgesteld dat Jordanië bij de beoordeling van uw asielaanvraag als een veilig derde land aanzien dient te worden.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming riskeert.

De door u neergelegde identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het reispaspoort van uw moeder, een attest waarin de Irakese ambassade in Jordanië aangeeft dat u geen Iraakse paspoort kan bekomen omdat u geen nationaliteitsbewijs heeft, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw moeder, een kopie van de scheidingsakte van uw ouders en een kopie van de huwelijksakte van het tweede huwelijk van uw moeder bieden aanwijzing van uw Irakese afkomst maar deze wordt in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Het door u voorgelegde UNHCR asylum seeker certificate afgeleverd in januari 2008 toont aan dat u asiel aanvraag in Jordanië. Zulks wordt echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Ter terechtzitting maakt de verzoekende partij “voorbehoud” wat de niet-paritaire samenstelling betreft bij het uitspreken van het tussenarrest van de algemene vergadering nr. 43 057 van 10 mei 2010 waarbij de debatten *ab initio* werden heropend.

De overwegingen van het genoemde tussenarrest luiden als volgt:

“Een van de leden die deel uitmaakt van de algemene vergadering die ermee belast is deze zaak te behandelen, is om gezondheidsredenen verhinderd om zijn deelname aan de lopende procedure voort te zetten. Aangezien de beschikbaarheid van deze rechter in vreemdelingenzaken niet binnen een redelijke termijn voorzien is, is het noodzakelijk de debatten te heropenen om deze *ab initio* te hervatten en deze zaak bijgevolg voor een andere samengestelde algemene vergadering te fixeren.”

2.1.2. In de mate dat de verzoekende partij haar “voorbehoud” richt tegen het voormelde arrest, verzet het gezag van gewijsde van dit tussenarrest zich tegen de toetsing van dit “voorbehoud” aan de overwegingen van het betrokken arrest. Het komt aan de verzoekende partij toe om met de rechtsmiddelen die haar eigen zijn, zich te voorzien tegen dit arrest. In deze zin begrepen is de exceptie onontvankelijk.

2.1.3.1. In de mate dat de verzoekende partij dit “voorbehoud” richt tegen de huidige samenstelling van de algemene vergadering, moet in de huidige stand van het geding worden vastgesteld dat het tussenarrest gezag van gewijsde heeft, waaraan de Raad niet vermog voorbij te gaan. Dit met gezag van gewijsde beklede arrest beveelt de heropening van de debatten *ab initio*. In uitvoering daarvan herneemt de Raad thans in zijn huidige samenstelling het beroep.

2.1.3.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de strengheid van elke wettelijke bepaling, zelfs van openbare orde zijnde, wordt gemilderd in geval van overmacht (cf. Arbitragehof 4 april 1995, nr. 32/95, r.o. B.5.3; Arbitragehof 28 september 1995, nr. 67/95, r.o. 4; GwH 28 februari 2008, nr. 30/2008, r.o. B.7), beginsel waarvan de hierna aangehaalde bepaling niet afwijkt. Te dezen bepaalt artikel 39/12, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) dat de algemene vergadering terechtzitting in even getal houdt en met ten minste zes leden, de voorzitter daaronder inbegrepen.

Te dezen houdt de omstandigheid dat een lid van de algemene vergadering buiten haar wil niet kan deelnemen aan de beraadslaging, een geval van overmacht in dat leidde tot het voornoemde tussenarrest nr. 43 057. Uit de overwegingen van het voornoemde tussenarrest blijkt dat één van de leden om gezondheidsredenen verhinderd was om haar deelname aan lopende procedure voort te zetten. De algemene vergadering kon zich dus hierdoor niet paritair beraden, hetgeen een toestand van overmacht uitmaakt. De zaak *sine die* in beraad houden totdat de algemene vergadering terug voltallig is, strijdt kennelijk met zowel de belangen van de partijen in het geding die er terecht op gericht zijn binnen een korte tijd rechtsbescherming te genieten, als met de wil van de wetgever dat de huidige procedure ertoe moet leiden dat de omlooptijd van de asielaanvragen en andere beslissingen drastisch wordt verkort, zonder dat er geraakt wordt aan het recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 19).

De door de verzoekende partij ter terechtzitting gesuggereerde “wettelijke” oplossing, met name om de oorspronkelijke samenstelling van de algemene vergadering met nog een lid (van de andere taalgroep) te verminderen, strijdt ontegensprekelijk met het verbod om een magistraat die is aangewezen om mede te beraden over een beroep, *a posteriori* te ontheffen uit deze functie, los van de vraag welk lid aldus zou moeten verplicht worden niet mede te beraadslagen in de algemene vergadering.

De Raad, zich bevindend in een toestand van overmacht, heeft derhalve de enige wettig mogelijke beslissing genomen die geen afbreuk doet aan het recht op effectieve rechtsbescherming, met name het beroep *ab initio* te hernemen. Deze herneming is geschied en dit wordt niet betwist door de partijen.

2.1.3.3. Het voorbehoud, in de mate dat het als een exceptie gericht op de samenstelling van de zetel moet worden begrepen, wordt verworpen.

2.2.1. Op 4 februari 2010 zendt de verzoekende partij zowel per faxpost als aangetekend een ‘repliekmemoratie’. De verzoekende partij betoogt dat zij het recht heeft om een replieknota in te dienen na de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dit op de volgende gronden:

“Onderhavige nota dient te worden aanvaard en mag niet uit de debatten geweerd worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker stelt dat hij het recht heeft een replieknota in te dienen na de nota van het CGVS.

Verzoeker stelt dat het recht om deze nota in te dienen volgt uit het recht op een eerlijk proces. Dat zulks een recht thans bestaat in hoofde van verzoeker namelijk art. 47 van het Handvest. Dat verzoeker verwijst naar middel 2 tot en met middel 4. Meer nog verzoeker meent dat de RVV dient te beschikken over volle rechtsmacht en derhalve kennis kan nemen van alle middelen welke verzoeker naar voren brengt ongeacht of deze nu al dan niet in het oorspronkelijk verzoekschrift werden aangehaald. Dat elke bepaling die zulks zou verbieden in strijd is met art. 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en het recht op een

eerlijk proces.

(...)

Dat ondergeschikt geen enkele bepaling verbiedt dat onderhavige nota aanzien wordt als een pleitnota welke ter zitting kan worden neergelegd hetgeen zal gebeuren mocht onderhavige nota uit de debatten worden geweerd.

Dat bijzondere aandacht wordt gevraagd voor het eerste middel, meer bepaald het middel waarbij machtsoverschrijding wordt aangevoerd. Dat machtsoverschrijding de openbare orde aanbelangt en derhalve in limine litis kan opgeworpen worden en zelfs ambtshalve dient te worden opgeworpen door de RVV zelf.”

2.2.2.1. De procedure voor de Raad is essentieel schriftelijk (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het PR RvV dat een verzoeker die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een repliekmemorandum kan indienen.

Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier – *“i.e. het administratief dossier waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gesteund om tot de aangevochten administratieve beslissing te komen, te samen met de procedurestukken (i.e. het verzoekschrift incl. de erbij gevoegde bijlagen; de nota van de verwerende partij; in voorkomend geval het aanvullend schriftelijk verslag en de replieknota bedoeld in artikel 39/76, § 1, eerste lid) – en van de nieuwe gegevens die overeenkomstig artikel 39/76, § 1, op ontvankelijke wijze bij het onderzoek mogen worden betrokken.”* (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. DOC 51K2479/001, 95-96).

Omwille van het voorgaande alleen al, en behoudens in de hypothese voorzien in *infra* pt. 2.2.3.1., moet de “repliekmemorandum” uit de debatten worden geweerd. Eenzelfde conclusie geldt om dezelfde redenen voor de hypothese dat deze “repliekmemorandum” moet worden beschouwd als een pleitnota. Ook die moet uit de debatten worden gelaten.

2.2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat het recht om een replieknota *c.q.* pleitnota in te dienen zou volgen uit het recht op een eerlijk proces, wat volgens de verzoekende partij thans besloten ligt in artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (*Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 1) (hierna: Handvest van de Grondrechten), doet de Raad gelden wat volgt.

2.2.2.2.1. Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten luidt als volgt:

*“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.
Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.
Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”*

Artikel 52, derde lid van het Handvest van de Grondrechten stelt het volgende:

“Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling

verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”

Luidens de toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten is het eerste lid van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten gebaseerd op artikel 13 van het EVRM. Het tweede lid correspondeert met artikel 6, lid 1 van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 29-30).

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten, noch artikel 6 van het EVRM, noch het recht op een eerlijk proces sluiten in zich het recht in hoofde van een verzoeker om zich in rechte te verdedigen door middel van niet in de procedure voorziene geschriften. Evenmin houdt het loutere feit dat een niet in de procedure voorzien geschrift uit de debatten wordt geweerd, een schending van deze bepalingen in. Het wordt niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet en dit behoudens in het geval voorzien in het derde lid van deze bepaling. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt en dat de verzoekende partij niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutive werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de beroepen tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming bedoeld in het hiervoor aangehaalde artikel 39/2, § 1, derde lid. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2; zie ook GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Het louter uit de debatten weren van niet voorziene proceduregeschriften houdt derhalve niet in dat de verzoekende partij niet zou beschikken over een doeltreffende voorziening in rechte, noch dat dit afbreuk zou doen aan het hiervoor omschreven onderzoek in volle rechtsmacht.

Evenmin houden de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen de verplichting in hoofde van de Raad in om kennis te nemen van alle middelen die de verzoekende partij naar voren brengt, ongeacht of die nu al dan niet in het oorspronkelijke verzoekschrift werden aangehaald. Zoals uit de hiervoor aangehaalde wetsgenese blijkt, geschiedt de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95-96). Daartoe behoren niet de niet in de procedureregeling voorziene proceduregeschriften.

De omstandigheid dat de verzoekende partij geen middelen kan ontwikkelen welke niet naar voren zijn gebracht in het enige procedurestuk, houdt op zich niet in dat de Raad niet over volle rechtsmacht beschikt noch de genoemde artikelen en principes zou schenden.

2.2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij ter adstructie van haar betoog doet gelden dat de repliekmemoorie een middel van openbare orde bevat dat derhalve *“in limine litis kan opgeworpen worden en zelfs ambtshalve dient te worden opgeworpen door de RvV zelf”*, doet de Raad gelden wat volgt.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Het verbod om nieuwe middelen ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift uiteen te zetten, belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij, zoals te dezen, elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Behoudens indien een regelgevende bepaling een andere sanctie hieraan verbindt, belet dit verbod evenmin het aanvoeren van argumenten of excepties inzake de ontvankelijkheid van de rechtsvordering, noch de mogelijkheid om ter terechtzitting (en bij uitbreiding in een pleitnota of niet voorzien proceduregeschrift) nieuwe gegevens aan te voeren in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, zoals dit wordt geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 en *infra* pt. 3.).

2.2.3.1. De supra uiteengezette algemene regel leidt evenwel uitzondering in de mate dat het niet in de rechtspleging voorziene proceduregeschrift nieuwe gegevens bevat of aan deze gegevens is toegevoegd en enkel in de mate dat dit geschrift ertoe strekt uiteen te zetten op welke wijze deze beantwoorden aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en voldoen aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling

De ‘repliekmemoorie’ van de verzoekende partij bevat geen uiteenzetting ter zake. Ze wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

3.1. “Nieuwe gegevens” zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet *“die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen”*.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan:

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;
2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;
2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegronde of ongegronde karakter van het beroep kunnen aantonen;
3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”

Omtrent de verplichting voor de Raad om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van “nieuwe gegevens”, oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

“Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, r.o. B.6.5).

De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

3.2. Uit de lezing van de repliekmemoire (punt 2.1. en 2.2.) blijkt dat de verzoekende partij verwijst naar:

- mailberichten tussen (M.H.) en (G.W.), medewerkers van UNHCR;
- het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van december 2008;
- een persbericht van IPS van 7 december 2007;
- een persartikel ('Fact sheet') van juni 2007;
- een artikel van Middle East Report van 10 juli 2008.

De voornoemde stukken worden niet in aanmerking genomen als “nieuwe gegevens” in de zin zoals hiervoor bepaald aangezien ze al geïncorporeerd zijn in het initiële verzoekschrift (cf. punt 2 van het verzoekschrift).

3.3.1. Bij het verzoekschrift werden de volgende stukken gevoegd (cf. inventaris):

- reispaspoort van de moeder van de verzoekende partij waarop hij in 1994 meereisde naar Jordanië

- (stuk1);
- “UNHCR Asylum Seeker Certificat” van 24 januari 2008 op naam van de verzoekende partij (stuk 2);
 - echtscheidingsvonnis van de Iraakse rechtbank van 1996 inzake de ouders van de verzoekende partij (stuk 3);
 - uittreksel Iraakse nationaliteitswetgeving (stuk 4);
 - identiteitsdocument dat de verzoekende partij ontving uit Irak doch dat niet aanvaard werd door de Iraakse ambassade (stuk 5);
 - bevestiging van de Iraakse ambassade in Amman dat zij van oordeel is dat het identiteitsdocument van de verzoekende partij werd vervalst (stuk 6);
 - uittreksel Jordaanse nationaliteitswetgeving (stuk 7);
 - mailverkeer met de UNHCR-afgevaardigde te Brussel en met de UNHCR-afgevaardigde in Jordanië (stukken 8a en 8b);
 - rapport Vluchtelingenwerk Vlaanderen van december 2008, “Vluchtelingen uit Irak” (stuk 9).

In het verzoekschrift werden ingevoegd:

- een persbericht van IPS van 7 december 2007;
- een persartikel (‘Fact Sheet’) van juni 2007;
- een artikel van Middle East Report van 10 juli 2008.

3.3.2. Het reispaspoort van de moeder van de verzoekende partij (stuk 1), het “UNHCR Asylum Seeker Certificat” (stuk 2), het echtscheidingsvonnis (stuk 3), het identiteitsdocument dat de verzoekende partij ontving uit Irak doch dat niet aanvaard werd door de Iraakse ambassade (stuk 5) en het attest van de Iraakse ambassade in Amman (stuk 6) bevinden zich reeds in het administratief dossier en zijn geen nieuwe gegevens.

Daargelaten de vraag of de overige in pt. 3.3.1. aangehaalde stukken nieuwe gegevens zijn in de zin zoals hiervoor bepaald, worden zij dienstig aangebracht in het raam van de rechten van verdediging, aangezien ze worden aangevoerd ter adstructie van de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Ze worden om die reden in het beraad betrokken.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de situatie van de verzoekende partij onderzoekt en beoordeelt ten aanzien van Jordanië. In wat zich als een enig middel aandient, omschrijft de verzoekende partij de situatie van Iraakse vluchtelingen in Jordanië en tracht hij de discrepanties zoals deze blijken uit de beslissing *a quo*, te weerleggen dan wel te duiden.

4.2. In de nota beperkt de verwerende partij zich tot het betwisten van het middel. Ter terechtzitting voert de verwerende partij aan dat de artikelen 26 (het begrip “eerste land van asiel”) en 27 (het begrip “veilig derde land”) van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*Pb.L.* 13 december 2005, afl. 326, 13) (hierna: procedurerichtlijn), niet in het Belgische recht zijn omgezet, doch zij betoogt dat zij toepassing kan maken van het ‘reëel vestigingsalternatief’ als voldaan is aan volgende voorwaarden: (i) een reële mogelijkheid tot vestiging is aanwezig (ii) een reële mogelijkheid tot terugkeer is voorhanden (iii) er is geen vrees voor vervolging of ernstige schade (iv) het risico op refoulement is niet bestaand.

4.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen,

zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

4.4. De bestreden beslissing stelt dat de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten een aanwijzing zijn voor de Iraakse nationaliteit. Dit wordt niet betwist.

Uit het rechtsplegingdossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de gegrondheid van het asielverzoek heeft onderzocht ten aanzien van Irak.

De omstandigheid dat de verwerende partij Jordanië als een “veilig derde land” dan wel als “eerste land van asiel” aanziet, doet aan het voorgaande geen afbreuk, en dit los van de vraag of, zoals UNHCR in zijn advies betoogt, dit land aan de gestelde voorwaarden terzake voldoet. Deze begrippen vinden geen grondslag in de interne regelgeving. Evenmin kan de verwerende partij zich te dezen beroepen op het bepaalde in de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn. Deze bepalingen zijn niet omgezet in het Belgische recht en hebben geen rechtstreekse werking.

Ook het door de verwerende partij ter terechtzitting ontwikkelde concept betreffende een ‘reëel vestigingsalternatief’ vindt geen grondslag in de interne Belgische regelgeving, noch in enige andere internationale of gemeenschapsrechtelijke bepaling met rechtstreekse werking of rechtstreekse toepasselijkheid.

4.5. Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek

tot internationale bescherming van de verzoekende partij moet beoordelen ten aanzien van Irak.

In het door de verwerende partij overgelegde administratief dossier is geen (landen)informatie aangaande Irak voorhanden. De landeninformatie vervat in de stukken bepaald *supra* 3.1. is onvoldoende actueel en pertinent om de Raad in de mogelijkheid te stellen, middels de devolutive werking van het beroep, de nood aan bescherming te beoordelen.

De vluchtelingenstatus noch de eventuele - indien de vluchtelingenstatus zou worden geweigerd - noodzaak aan subsidiaire bescherming kunnen door de Raad worden beoordeeld. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De bestreden beslissing dient in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 augustus 2009 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op vierentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. G. DEBERSAQUES, eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. S. BODART, voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,
dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,
dhr. M. WILMOTTE, kamervoorzitter,
mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. B. LOUIS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE BOECK, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. P. HARMEL, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. C. ANTOINE, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE COOMAN, hoofdgriffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE COOMAN

G. DEBERSAQUES